

Цитонікіня

КУПИТИ

Життя Спенси ніколи не було простим. Вона виросла серед нескорених — людей, які борються за виживання в галактиці, де їх вважають найнебезпечнішими істотами. Ставши однією з найкращих льотчиць Детриту, вона довела: навіть ті, кого намагаються принизити чи зламати, здатні піднятися вище за всіх. Вона врятувала свій народ від креллів, розкрила таємниці ворогів і навіть наважилася проникнути на планету Старшини, щоб відкрити правду про інші світи.

Та справжнє випробування лише починається. Старшина прагне підкорити всесвіт і для цього планує використати найстрашнішу зброю — делверів, давні таємничі інопланетні сили, здатні миттєво знищити цілі планети. Жодна армія пілотів, навіть флот СОНу, не спроможна протистояти такій силі.

Але Спенса відрізняється від інших. Вона — цитонікиня і вже стикалася з делвером, побачивши в ньому щось моторошно знайоме. Можливо, якщо вона зрозуміє, ким є насправді, то зможе стати чимось більшим, ніж просто черговою льотчицею у цій війні. Можливо, зможе врятувати галактику.

Єдиний спосіб дізнатися — залишити все, що знає, і увійти в безвість, місце, звідки майже ніхто не повертався.

Та справжня мужність — це не відсутність страху, а здатність дивитися йому в очі. І Спенса готова зробити цей крок.

Пролог

Переді мною посеред кімнати виникла чорна сфера.

Трясця. Невже я справді зібралася зробити це? Слимачка в моїй руці нервово присвиснула.

Стерильно білі стіни, величезне дзеркальне вікно й металеві столи підказували, що це місце призначене для наукових дослідів. Я перебувала на Міжзір'ї — велетенській космічній станції, на якій містилося регіональне представництво Старшини. Однак до минулого року про Старшину я навіть і не чула — що й казати про розуміння тонкощів, як цей галактичний уряд керує сотнями різних планет і видів.

Направду я і досі не вловлювала майже нічого. Та й не з тих я, хто «нумо розгадувати всі нюанси». Я радше прихильниця простої філософії: «якщо ворог ще ворухнеться, значить треба добити».

Пощастило, що тієї миті не було навіть часу замислюватися про нюанси. У Старшині повним ходом відбувався масштабний військовий переворот, і новому керівництву я дуже не сподобалася. По-гучнішали голоси солдатів, які прочісували будівлю, — шукали мене.

Значить чорна сфера. Моїм єдиним виходом залишився портал в інший вимір. Його я називала безвістю.

— Спенсо, — сказав М-Бот. — Мої думки... прискорюються.

Перепакований у корпус маленького дрона, він висів у повітрі біля мене. Апарат нагадував коробку з крилами й парою лапкешень обабіч. Під кожним крилом М-Бот мав по невеличкому підйомному кільцю, виготовленому з синього каменю. В активному стані вони світилися, дозволяючи йому літати.

— Е-е-е, — продовжив він, — це здається небезпечним.

— За допомогою таких порталів у безвість вони добувають підйомний камінь, — мовила я. — Отже, у нього можна не лише зайти, а й вийти з нього. Можливо, мені вдасться повернути нас завдяки моєму дару.

Голоси наближалися, вибору не залилося. Через спеціальний щит навколо станції я не могла скористатися своїм даром, щоб телепортуватися з цього місця.

— Спенсо! — сказав М-Бот. — Мені від цієї затії дуже моторошно!

— Розумію, — відповіла я, закидаючи рушницю на плече й хапаючи дрон за шасі.

А тоді — з М-Ботом в одній руці й Слимачкою в другій — я торкнулася сфери. Вона затягнула мене по інший бік вічності.

Умить я опинилася в місці, де не існувало часу, відстаней і навіть самої матерії. Тут я була безформна, безтілесна свідомість, душа. Неначе зореліт, неслася крізь нескінченну чорноту без зірок — узагалі без нічого, за що могло б зачепитися око. Щоразу, як телепортувалася за допомогою свого дару, на мить я потрапляла сюди, тож до такого відчуття вже звикла. Цього ж разу воно було не зовсім знайоме. Якесь ніби... менш моторошне, ніж раніше.

Нараз випросталася думками до Детриту, свого дому. У мене вже з'являлося базове розуміння власних здібностей. Я ще не вміла подорожувати з їхньою допомогою куди захочу, зате знала, як повернутись додому. Як правило.

Та цього разу... Я напружилася... Вийде? Чи зможу я телепортуватися на Детрит? Чорнота навколо мене почала розтягуватися, і вдалині я побачила білі цятки. Одна з них була... Ба?

Подумала, якщо зможу зв'язатися з нею подумки, — орієнтуватимуся на Ба. Напружилася ще більше, хоч і боялася привернути увагу. Тут жили делвери. Тільки згадала про них, як одразу відчула їхню присутність у темряві. Вони були всюди навколо мене, тільки цього разу невидимі.

А втім, делвери мене ніби й не помічали зовсім. Насправді... їхню увагу привернуло дещо інше.

Біль. Жах.

Щось там відчувало біль. Воно було мені знайоме.

Мій делвер. Той, якому я не дозволила знищити Міжзір'я. Він теж був тут, наляканий. Коли я зосередила думки на ньому, він з'явився білою плямою, набагато яскравішою за Ба. Помітив мене.

«Благаю... допоможи...»

Делвери не спілкувалися словами, просто мій розум перекладав враження й картинки, які мені транслиювалися, словами. Він просив моєї допомоги. Всі інші намагалися його знищити.

Навіть не замислюючись, я інстинктивно вигукнула в безвість.

«ГЕЙ!»

Навколо запалали сотні яскравих білих цяток. Очі. Тепер я відчула на собі їхню увагу: вони мене впізнали. Той, на якого накинута, залишився осторонь їхнього кола.

Як завжди, вигляд тих очей налякав мене. Проте я була вже інакша. Бо розмовляла з одним із них, зв'язалася з ним. Я переконала того делвера дати спокій народу Міжзір'я, показавши, що його населяють живі істоти.

Лишалось повторити це тут. «Благаю». Спрямувала думки на ті очі, транслюючи їм виважене розуміння, а не страх: «Я — друг. Я — така, як ви. Я мислю. Я відчуваю».

Я зробила точно те саме, що й раніше. Очі збудилися, задрижали. Кілька з них наблизилось, і я відчула, як вони мене розглядають. Після чого виникла... емоція, надзвичайно потужна. Абсолютна, всепереможна, непозбувна.

Ненависть.

Делвери — скільки саме, я не знала, — прийняли те, що я жива. Завдяки моїм цитонічним здібностям вони зрозуміли, що я — особистість. Ненависть змінилася на огиду. Злість. Усвідомлювати, що я жива, їм було навіть гірше. Це означало, що істоти, які повсякчас вдиралися в їхній вимір — несказанно їх дратуючи — були самосвідомі. Ми були не комахами.

Ми були загарбниками.

Я спробувала ще раз — відчайдушніше. Та вони закрилися. Мовби... побачили, що я зробила з одним із них, і приготувалися чинити опір такому контакту.

Хвиля нестримної злості, яка линула від них, тисла на мене. Почувся страшний крик. Слимачка? Її вигук спроектував у мій мозок дещо — локацію.

Дім.

Делвери відступили. Схоже, я їх потривожила. Вони не сподівалися побачити мене тут. Це дало мені простір для маневрів.

Завдяки Слимачці я відчула шлях. Могла повернутися на Детрит. Побачила Ба і... Йоргена. Трясця, як я за ним скучила. Захотілося знову опинитися біля нього, поговорити з ним. Мені треба було додому, допомогти друзям. Владу в Старшині захопив Вінзік, і тепер війна тільки загострюватиметься.

Я приготувалася стрибати. Але чомусь затрималася. Мене щось не відпускало. Враження, відчуття.

«Що я? — звернувся до мене той єдиний делвер благальним тоном. — Що МИ таке?»

«Я Спенса Найтшейо, — передала йому відповідь. — Льотчиця».

«Це все?»

Колись це й було все, що мене цікавило. Але зараз... Зараз я відкрила в собі нову грань. Вона лякала, і я не могла до кінця її збагнути.

«Тут можна вчитися, — передав делвер, — у цьому місці. Ми називаємо його безвістю. Ти це відчула, так?»

Так, відчула. Але не хотіла залишатися тут. Намагалася навіть не думати про це. Мені треба додому.

Але... чи потрібна я своєму народу? Чергова льотчиця? Тієї миті мене захопило видіння. Проекція моїх страхів? Напевно, це все через вплив безвісті. Я побачила власне повернення, возз'єднання з «Небовиссю», бій і... поразку. Поразку після неминучого приходу делверів, бо жоден пілот — хоч який вправний — не здатен їх здолати. Поразку після того, як Старшина, скориставшись усією потугою цитонічних технологій, перекинула до нас свій флот. Та що найгірше — вони могли маніпулювати цитоніками, такими, як я, визискуючи наші слабкі місця.

Так вони вчинили з моїм батьком. Налаштували його проти своєї ж команди. Призвели до його загибелі.

Я була льотчицею — це безперечно. Але самих лише льотчиків недостатньо.

Ми майже нічого не знали. Не розуміли, що таке делвери. Як могли бодай сподіватися, ніби здолаємо їх? Ми не осягали цитонізму, — а донедавна

взагалі вважали людей, які ним володіють, «дефектними». Як, утікаючи від власної суті, я могла протистояти іншим, зокрема Брейд, котра свої здібності опанувала досконало?

Домівка кликала мене, і я прагнула повернутися. Але вдома відповідей не було.

«Ти можеш мене навчити? — запитала я в делвера. — Можеш пояснити, хто я?»

«Можливо. Хоч я не розумію навіть себе. Є одне місце, де ми здатні вчитися. У безвісті. Місце, де... Де всі ми... народилися..»

«У безвісті немає місць», — передала я.

«В її серці — нема. Але на околицях є».

Я побачила, що він має на увазі: делвер казав про регіон, у якому видобували підйомний камінь. Ще одна загадка, якої я ніколи не розуміла. Як можна входити в безвість і збирати там камені, коли це — безформна пуста?

Так, на околицях безвісті існували місця. Місця, важливі для цитоніків. Для мене. Делвер передав координати одного мені у свідомість.

Я зависла між двох протилежних центрів тяжіння. Одним було моє бажання повернутися додому, обійняти Йоргена й сміятися з друзями. Другим — щось жаске. Невідоме. Як жаскі, невідомі речі в моїй душі.

«Якщо підеш туди, — передав делвер, — повернутися буде тяжко. Дуже тяжко. Там легко заблукати...»

Я відчула трепет свідомості Слимачки. Почала виринати решта делверів, розплющувалися очі — колючі білі проколи в реальності, пекучі й сповнені ненависті. Вони не хотіли, щоб я йшла туди, куди кликав мій делвер.

Власне, це й дало мені поштовх. «Вибач, Йоргене», — відправила я в надії, що він хоча б відчує ці слова. Я мусила обрати шлях, який вів до відповідей. Бо тієї миті була абсолютно переконана, що це — єдиний спосіб захистити людей, які мені небайдужі.

«Відправляйся додому, — звернулась я до Слимачки. — Я повернуся пізніше».

Відтак я вхопилася за координати, які передав мені делвер.

«Дякую, — линуло від нього, і я відчула щиру полегкість. — Шукай... Шлях Старійшин... і пам'ятай, щоб не заблукати...»

«Стривай! — потягнулася думками. — Шлях Старійшин?»

Але делвер зник, і я відчула, як інші готові накинутися на мене. Підштовхнувши Слимачку додому, я активувала свої здібності й поринула в невідоме.

КУПИТИ